

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU
Stalna služba u Slavonskom Brodu

Tužitelj: ŽELJKO ĐIDO, OIB: 11370686789, Požeška 124, Slav. Brod, po punomoćniku
Mati Šimunoviću, odvjetniku u OD Šimunović&Oštarić d.o.o. Slav. Brod, Trg
pobjede 16/I

Tuženik: BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju, OIB: 43254613447, Ivana pl. Zajca 21,
Slav. Brod, zastupana po stečajnoj upraviteljici Lidiji Šimunović iz Osijeka

PRIJEDLOG TUŽITELJA
ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

Na osnovi čl. 385.a Zakona o parničnom postupku tužitelj Željko Đido podnosi
Vrhovnom sudu Republike Hrvatske (dalje: Vrhovni sud), putem prvostupanjskog suda, prijedlog za
dopuštenje revizije protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-
1719/2023-2 od 27. rujna 2023. godine.

Osporenom drugostupanjskom presudom:

pod toč. I. izreke preinačena je presuda Trgovačkog suda u Osijeku, Stalna služba u
Slav. Brodu poslovni broj: P-286/2022-44 od 27. veljače 2023. godine u točkama I., II., III. i V.
njene izreke i odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

1. Utvrđuje se da u stečajnu masu tuženika ne ulaze nekretnine upisane u z.k.ul. 2427
k.o. Brod. Varoš, k.č.br. 507/2 i k.č.br. 507/4..

2. Utvrđuje se da je tužitelj vlasnik nekretnina upisanih u z.k.ul. 2427 k.o. Brod.
Varoš, k.č.br. 507/2 i k.č.br. 507/4, te je tuženik dužan trpjeti uknjižbu prava vlasništva na
predmetnim nekretninama na ime tužitelja uz istovremeno brisanje prava vlasništva s imena
tuženika.

3. Nalaže se tuženiku da tužitelju naknadi trošak ovog postupka u iznosu od 629,29
EUR / 5.216,06 kn, u roku od 15 dana.

pod toč. II. izreke naloženo je tužitelju da u roku od 15 dana naknadi tuženiku trošak
postupka u iznosu od 517,61 EUR / 3.899, 93 kn.

Sporno pravno shvaćanje drugostupanjskog suda i izlaganje razloga za pitanja

Predmet spora u konkretnom slučaju je utvrđenje prava vlasništva na nekretnini kao
dijelu imovine koja ulazi u stečajnu masu, a na temelju zakona po osnovi dosjelogosti.

U vrijeme potrebno za dosjelost drugostupanjski sud nije uračunao vrijeme koje je prethodilo donošenju rješenja kojim sud utvrđuje da je prijedlog za ovrhu povučen. U konkretnom slučaju ovršni postupak radi predaje nekretnine u posjed ovrhovoditelju pokrenut je 1998. godine, a dovršen 2008. godine, kada je ovrhovoditelj povukao predmetni prijedlog za ovrhu i sud donio rješenje kojim utvrđuje da je prijedlog za ovrhu povučen. Dakle, ovrhovoditelj je povukao prijedlog za ovrhu jer je njegovo potraživanje u cijelosti podmireno te se podnesak ovrhovoditelja ima smatrati prijedlogom za obustavu ovrhe.

Navedeni vremenski period (1998-2008) drugostupanjski sud ne navodi u obrazloženju osporene presude već u vrijeme potrebno za dosjelost računa isključivo vrijeme od 11. veljače 2009., kada je tužitelj sklopio kupoprodajni ugovor s tuženikom i "stupio" u posjed predmetnih nekretnina, pa do 20. rujna 2016. kada je nad tuženikom otvoren stečajni postupak, te da slijedom toga tužitelj nije mogao steći pravo vlasništva dosjelošću jer da je stečajni postupak otvoren prije isteka roka dosjedanja odnosno da bi rok od 10 godina za dosjedanje istekao 11. veljače 2019. godine, pod uvjetom da je posjed tužitelja zakonit, istinit i pošten.

Tužitelj smatra da navedeno pravno shvaćanje drugostupanjskog suda nije pravilno te da i navedeni period od 1998. – 2008. godine treba uračunati u vrijeme potrebno za dosjelost jer se povlačenjem prijedloga za ovrhu od strane ovrhovoditelja ima smatrati da predmetni ovršni prijedlog nije bio niti podnesen, pa da je slijedom toga tužitelj imao kvalitetu posjeda potrebnu za dosjelost. Ovo tim više što se tužitelj u posjedu predmetnih nekretnina nalazi neprekidno od dana stjecanja istih odnosno od 90-ih godina prošlog stoljeća, te da je sve to vrijeme u potpunosti vršio sve vlasničkopravne ovlasti nad predmetnim nekretninama odnosno da mu vlasnički posjed istih nitko nije osporavao, pa niti tuženik. Dakle, tužitelj nije imao razloga posumnjati da mu ne pripada pravo vlasništva istih jer je predmetne nekretnine ponovno stekao sklapanjem kupoprodajnog ugovora s tuženikom (11.02.2009.), koji je potpisan po ovlaštenoj osobi prodavatelja i ovjeren po javnom bilježniku, te izvršen u cijelosti.

Nadalje, u obrazloženju presude drugostupanjski sud se poziva na odredbu čl. 171. Stečajnog zakona (koji predstavlja *lex specialis*) koja određuje isključenje drugih oblika pravnog stjecanja prema kojoj: nakon otvaranja stečajnog postupka ne mogu se valjano stjecati prava na dijelovima imovine koja ulazi u stečajnu masu i ako se to stjecanje ne temelji na raspolaganju dužnika ili ovrši ili osiguranju u korist stečajnog vjerovnika. Dakle, drugostupanjski sud smatra da tužitelj nije mogao steći pravo vlasništva dosjelošću nakon što su nastupile pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka sukladno čl. 171. SZ-a (toč. 20. obrazloženja), jer da nije protekao rok od 10 godina za dosjedanje predmetne nekretnine do dana otvaranja stečajnog postupka, pod uvjetom da je posjed tužitelja zakonit, istinit i pošten. Iz navedenog pravnog stava drugostupanjskog suda proizlazi da se u vrijeme potrebno za dosjelost ne uračunava vrijeme nakon otvaranja stečajnog postupka ???

Pravno shvaćanje drugostupanjskog suda kako tužitelj nije mogao steći vlasništvo predmetnih nekretnina dosjelošću nakon što su nastupile pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka nije pravilno. Tužitelj smatra da u vrijeme potrebno za dosjelost treba uračunati i vrijeme nakon nastupa pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka i to sve do zaključenja glavne rasprave u ovom predmetu.

Iz navedenog razvidno je da drugostupanjski sud u vrijeme potrebno za dosjelost ne uračunava niti vrijeme trajanja ovršnog postupka (1998-2008) koji je ovrhovoditelj (ovdje tuženik) vodio protiv ovršenika (ovdje tužitelja) i koji postupak je dovršen povlačenjem prijedloga za ovrhu, niti vrijeme nakon otvaranja stečajnog postupka pa sve do zaključenja glavne rasprave (2016-2023).

Nadalje, tužitelj ističe da tuženik kao stečajni dužnik nije poduzeo niti jednu pravnu radnju u cilju zaštite i ostvarenja prava na predmetnom dijelu imovine koja ulazi u stečajnu masu te na taj način moguće prekinuo dosjedanje tužitelja.

Isto tako, tužitelj smatra da odredba čl. 171. Stečajnog zakona nije dovoljno određena niti izričita da bi predstavljala *lex specialis*, a niti propisuje prekid ili zastoj dosjedanja nakon otvaranja stečajnog postupka.

Osim navedenog, tužitelj smatra da je drugostupanjski sud trebao primijeniti odredbu čl. 169. st. 9. SZ-a koja propisuje: nakon otvaranja stečajnog postupka dopustit će se i provesti upis u javne knjige, ako su pretpostavke za upis ostvarene prije nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka. U konkretnom slučaju ostvarene su pretpostavke za upis i prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, računajući vrijeme dosjedanja od 1998 do 2016., a po mišljenju tužitelja u vrijeme dosjedanja treba uračniti i vrijeme nakon nastupa pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka odnosno sve do zaključenja glavne rasprave 9. veljače 2023. godine.

Drugostupanjsku presudu tužitelj ovim prijedlogom osporava u cijelosti.

Pravna pitanja

Tužitelj u ovom prijedlogu označuje pravna pitanja zbog kojih predlaže da mu se dopusti podnošenje revizije i izlaže razloge zbog kojih smatra da su označena pitanja važna u smislu čl. 385.a st. 1. ZPP-a.

Prijedlog za dopuštenje revizije tužitelj podnosi protiv drugostupanjske presude i zbog materijalnopравnih pitanja koja se odnose na pogrešnu primjenu materijalnog prava, jer pri donošenju drugostupanjske presude nadležni sud nije uopće primijenio ili je pogrešno primijenio materijalno pravo u odnosu na tužitelja, što je i povreda ustavnog prava tužitelja na učinkovit pravni lijek i pravično suđenje.

Pitanja o kojima nema prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske

Pitanje 1

Uračunava li se u vrijeme potrebno za dosjelost i vrijeme od podnošenja prijedloga za ovrhu predajom nekretnine u posjed ovrhovoditelju pa sve do povlačenja prijedloga za ovrhu i donošenja rješenja kojim sud utvrđuje da je prijedlog za ovrhu povučen ?

Pitanje 2

Uračunava li se u vrijeme potrebno za dosjelost i vrijeme nakon nastupa pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka (sve do zaključenja glavne rasprave) ?

Pitanje 3

Isključuje li odredba čl. 171. st. 1. Stečajnog zakona (NN 71/15, 104/17 i 36/22) stjecanje prava vlasništva na stvari temeljem dosjelosti ?

Tužitelj smatra da je riječ o pravnim pitanjima koja su važna za odluku u sporu i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni i za razvoj prava kroz sudsku praksu, budući da o navedenim pravnim pitanjima nema prakse Vrhovnog suda. Isto tako, navedena pitanja od važnosti su ne samo za ovaj predmet već i za ukupnu praksu u gore navedenoj materiji, pa time i za stabilnost sudske prakse i jednakost svih pred zakonom. Dakle, riječ je o pitanjima o kojima bi praksa drugostupanjskih sudova mogla biti različita odnosno postoji visoki stupanj vjerojatnosti, da će se osim ovog pravnog shvaćanja zauzetog u pobijanoj odluci, o istim pravnim pitanjima u budućnosti pojaviti i drugostupanjske odluke u kojima će biti zauzeto drugačije pravno shvaćanje.

U ovom predmet riječ je o preinačenju presude. Drugostupanjski sud je preinačio prvostupanjsku presudu i svojom presudom u cijelosti zamijenio prvostupanjsku presudu. No, predmetna drugostupanjska presuda nema obrazloženja, jer drugostupanjski sud nije uzeo u obzir bitne tužiteljeve tvrdnje koje je on iznosio tijekom postupka koji je prethodio osporenoj drugostupanjskoj presudi.

Osporena presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, čime je drugostupanjskom postupku počinjena bitna povreda odredaba iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a, što je razlog da se dopusti podnošenje revizije (čl. 385.a st. 1. podst. 2. ZPP-a).

Slijedom navedenog, predlaže se na temelju odredbe čl. 385.a ZPP-a dopustiti reviziju.

U Slav. Brodu, 20. prosinca 2023. godine

Tužitelj
po punomoćniku